

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejemna velja: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.
V administraciji prejemna velja: Za celo leto 12 gl., za pol leta 6 gl., za četrt leta 3 gl., za en mesec 1 gl. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravnništvo in ekspedicijski v "Katoliški Tiskarni", Vodnikove ulice št. 2.

Oznani (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna peti vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vrednitišvo je v Semeniških alicah št. 2. l. 17.
Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 6. uri popoldne.

Štev. 292.

V Ljubljani, v četrtek 22. decembra 1892.

Letnik XX.

Šola brez križa.

(Dopis s Primorja.)

Mnogo se je že pisalo in govorilo, kako je dunajski šolski svet prepovedal delati otrokom v šoli glasno znamenje sv. križa. Po vsej pravici so bili vsi pravi katoličani globoko užaljeni, ko je prišlo povelje, naj njih otroci delajo v šoli némi križ, da ne bodo žalili otrok drugih veroizpovedanj. Da je bil to pravi napad na krščanstvo, o tem, mislim, ne dvomi več nobeden zaveden kristijan. Dunajske brezverce in grobokope starodavne Avstrije so jeli posnemati tržaški "italianissimi". Zato so brž pogrnili razpelo iz svojih šol.

Ali če primerjamo brezverce ob Dunavu in v Trstu s madjarskimi in laškimi brezverci na Reki, vidimo, da so prvi mnogo bolj. Poglejmo!

Na Dunaju trpijo brezverci saj némi križ, pri nas pa še tega ne. Tam je mnogo v šoli drugoverških otrok, pri nas prav malo; saka! mej 33.000 prebivalcev je tukaj komaj 3000 drugovercev. Na 100 katoliških otrok pride komaj eden drugoveršk, ali pa še ne. Tam imajo tedaj krinko, da rujejo proti veri v šoli, pri nas pa je ni. V Trstu so zdaj pregnali križ iz šole, pri nas pa smo že pozabili, kdaj je bilo razpelo v naših ljudskih šolah.

Pa ne le križ, temveč tudi molitev so odpravili na vseh reških ljudskih šolah. Tukaj se nikdar ne moli, ne pred poukom, ne po pouku. Ojstra kaznen je zažugana učitelju in učiteljici, ko bi se drznila le enkrat moliti z otroci v šoli.

Naše ljudske šole so tedaj popolnoma brezverske. Niso pa take zaradi drugovercev, nego jedino zato, ker želijo madjarski in italijanski framasoni prebivalstvo razkristijaniti in poživiniti. Le zaradi tega so odpravili iz šole vsak spomin na Boga in vero. In to bodo dosegli, saka! nihče se ne oglasi nasproti. Tudi sijonski čuvaji nimajo nič zoper to, drugače bi saj govorili in pokazali svojo nezadovoljnost.

Tudi naši listi ne čutijo potrebe, da bi to naznanili krščanskemu svetu. Od reških časopisov ne smemo tega pričakovati, ker so vsi liberalni; a naši hrvaški časopisi bi morali o tem pisati. Pa oni se rajši pečejo s Francozi in Angleži, kakor pa da bi pobijali brezverstvo na svojih rodnihih tleh, ter ga brezozirno šibali.

Mi več zvémo iz svojih časopisov o Francozih, Angležih, slov. liberalcih itd., kakor pa o svojih smrtonosnih ranah. Da bi vendar enkrat začeli naši listi pisati o domačem liberalizmu, o naših tužnih razmerah, ter vse to odkrili pred dobromisletim narodom!

Sad naših mestnih brezverskih šol se že kaže. Naša mladina od 7. leta dalje je tako spridena, da s strahom in trepetom gledamo v prihodnost. O kakem strahu božjem ni niti sledu pri njej. Domá ne dobé otroci nobene verske odgoje, v šoli ne smejo moliti, odkod naj potem zajemajo strah božji? Vsak oddelék posameznih razredov ima sicer eno uro na teden krščanski nauk, ali kaj je to pri tolikih stotinah otrok? Ni mogoče jih naučiti še potrebnih molitvic.

Sicer bi pa naši framasoni še ta mali verski pouk rajši danes kot jutri škartirali iz šol, ali bojé se nekoliko vladarja, nekoliko ljudstva samega. Pride pa čas, ko bode Kristusa popolnoma spravili od malih, ako jim Bog ne prečrta računov.

In kaki trpini in sužniki so naši katehetje? Še tisto uro, ko so v šoli, jih skrbno nadzoruje framasonstvo. Ojstro veleba postava učiteljem, da morajo biti mej katehetovo uro v šoli. Zakon sicer pravi, naj so zato v šoli, da vzdržujejo mir in pazljivost pri otrocih. A to je le pesek v oči. Za tem tiči vse kaj drugega.

Framasonstvo nadzoruje katehete po svojih učiteljskih močéh, da izvé, kaj veroučitelji govoré malim itd.; da izvé, ako bi ta ali oni kaj povedal učencem o njih brezverstvu, o njih nakanah itd., da mu potem dajo "breo" iz šole. To so pravi uzroki, saka! imajo naši veroučitelji pri svoji uri

nadzornike. In tem nadzornikom je dalje strogo prepovedano, govoriti otrokom o onih resnicah, katere jim je razlagal veroučitelj.

Tako je pri nas sv. cerkev, naprava božja, podjarmljena liberalizmu.

Res je sicer, da ne dobimo z lepa šole v svoje roke, vendar pa ne smemo molčati, temveč glasno zoper to govoriti, odločno obsojati, s črko in glasom, da nas bodo vsi čuli. Pomislimo vendar, da je v teh brezverskih šolah z majhno izjemico naša mladina, naša po veri in krvi, in da bomo mi zánjo Bogu odgovarjali. Kdor ima tedaj še kako iskrico ljubezni do nežne naše mladine, naj obsoja tako šolstvo; vsi pa se organizujmo, in sčasoma bomo sami odločevali v šoli za svoje otroke. Pri tem se pa zgleđujmo na druge kristijane, posebno dunajske, kateri se kakor levi poganjajo za versko šolo. Ne držimo več križem rok, ne dremajmo in ne kimajmo dalje, da se prepozno ne zbudimo. Preganjajmo brezverstvo in nemoralnost domá in pustimo v miru Mladočebe in slovenski radikalizem, katerega "ljublanski mladi" sami v grob spravljajo.

Politični pregled.

V Ljubljani, 22. decembra.

Notranje dežele.

Grof Wurmbrandt. Ministerski predsednik se je bajé zares pogajal z grofom Wurmbrandtom, da bi prevzel nasledništvo grofa Kuénburga. To pa le s pogojem, če pridobi desno krilo levece za vlado. Grof Wurmbrandt je pa to nalogo odklonil, ker je bajé ne upa izvršiti. Tasse je računal na to, da mnogi ustavoverni veleposestniki neso prav zadovoljni s Plenerjevim vodstvom, da se bodo torej dali ocepiti od levece. Tega Tasse ni poskusil prvič. Tudi že prejšnja leta, ko je levica delala najhujšo opozicijo, je delal na to, da razbije levico in potem iz raznih zmernih elementov sestavi neko srednjo stranko, katere bi v vsem podpirala vlado.

Češki deželni zbor. In najbrž tudi drugi, bode shoroval v marcu. Češkonemška sprava pa bajé v pomladnem zasedanju ne pride na vrsto.

LISTEK.

Božični večer.

(Napisal Ahasyerna V.)

Mesec pluje po nebu ter prodira sive snežene oblake. Saj so i dovolj časa že sipali milijone belih vođenih kristalov na trudno zemljo, saj je bilo predolgo že tiho in žalostno pri nas, kamor se je tako mirno, tako neprestano beli snežec vlegel k zimskemu spanju!

Zdaj leži po strehah, po drevju, po polju, po poti in stezi. Kakó krasna je v belo odejo krita zemlja, kakó se blišči in sveti, kakó je mirno povsod, lik spalo bi drevje, ljudje! In mesec si ogleduje ves ta čar iz svoje višine, sveti v vse kote, na vse bliščeče vejice, na temno smeréčje tamkaj pri cerkvi, na pot iz vasi, na katero senčijo mogočne stoletne lipe.

Mesec in zvonik sta prijatelja, stara prijatelja, veliko let se že poznata, stari mesec tam na nebu in stari zvonik tu na zemlji. Oba sta moléčča, oba gledata iz višine na vas, prvi na svojem daljnem, neizmernem potovanju, drugi trdo k materi zemlji

priklopljen, prvi ebdan od milijonov zvezdic, drugi z majhnim, bliščečim križem vrh glave.

Ko mesec izide, mu je prva misel, svojega starega znanca okrasiti. Najprvo posrebi jabolko s križem visoko vrh zvonika, potem posuje čisto srebro po strehi, nato razsvetli šipe oken, da se kot biseri v vas žaré. — Tako se godí v navadnih nočéh leta. — Danes pa, ko je mesec zopet vršil svoje navadno delo, ko je jabolko in križ in streho srebril, ga je križ nekako čudno pozdravljaj, ko je pa do oken, hoteč jih olepšati, prišel, ga pa iz navadno temne cerkve nebrojno raznobojnih lučic po kotih, po oltarjih, po lestencih, po stenah pozdravljaj. "No, kaj pa je s teboj danes, stari znanec, — izvestno misli mesec, — kaj znači praznična razsvitljava? Ta nočni, bliščeči sen?"

Zvonik molči, a svojim podanikom - zvonovom zdaj ukaže ugoditi prijateljevi radovednosti tam na nebu.

In zdaj se oglasiyo srebrno-čisti zvonovi! Veličastno pojó v tiho prekrasno noč, zdaj pa i mesec vé, saka! se je cerkev danes praznično razsvetlila, spominja se, da je ob tej uri na ta večer že sto in sto let se isto godilo, spominja se, da se to noč vesela pesem križem sveta glasi: "Zveličar se nam je rodil!"

Božični večer je, najlepša noč v letu; noč, v kateri navadno še največjega siromaka obišče zlati up, da zdaj, ko se je Sin Božji rodil, izvestno i njega usmilil se bo Odrešenik i dodelil njega bednemu srcu zaželeni mir.

Zdaj tudi mesec vé, kaj mu je storiti. K cerkvi vodeča pota in stene mu je razsvetljevati, da je svetlo, kot za dné, pred veže stanovanj mora pohiteti, stopnice pred cerkvijo, križe na gomilah, ta snežene gričke, in vse, vse mora obdati s svojo srebrno lučjo, kajti kmalu bodo iz domovanj pribajali ljudje k polnočnici.

Mesec dobro pozná vaščane, pozná male in velike, vesele in resne, pozná one, katerim je še dolgo let življenja, katerim se okó veselaga upanja sveti, in one, kojim sree težé spomini, okó medle in ustnice trdo sklepajo.

Bratih nóg hiti mladost v cerkev, luči se veselé zornih svežih lic in z rudečih ustnic vskipavajo vroče molitve k božjemu detetu v jaslicah, da bi uslišal želje mladih sre.

Počasneje korakajo žene in možje, čestokrat so že ob tej uri hodili v cerkev, spominjajo se svojih nekdanjih obsežnih želj, a duša jim je mirna, življenje učilo jih je, da se navadno najbolj zaželeno ne uresniči, in morda, mislijo, bolje je tako. Krog

temveč se bode rešil samo deželni proračun. Komisija za razdelitev okrajev pri tem pridno deluje. Med drugim ima ta komisija se izreči ob osnovi devetih novih okrožnih sodišč in določiti njih okrožja. Okrožja teh sodišč bodo jako majhna, ker se pri tem le gleda, da se kolikor je mož v jedno okrožje združijo kraji jedne narodnosti. Deželni zbor se bode najbrž upiral osnovi teh sodišč, ker so nekak začetek razdelitvi Češke po narodnostih.

Mladoboljši pri volitvah v občinske zastope nemajo posebne sreče. Prebivalstvo nema zaupanja v njih gospodarske zmožnosti. Samo v Pardubicah so zmagali v drugem in tretjem razredu in bode torej imeli večino v občinskem zastopu, dočim so skoro povsod drugod pali.

Budgetna debata v ogerskem državnem zboru. Pri splošni razpravi je vodja narodne stranke grof Apponyi skušal dokazati, da bode katoliški cerkvi le v korist, ako se uvede na Ogerskem civilni zakon. Sedaj marsikdo prestopi v drugo vero, da se izogne cerkveni strogosti glede zakona, po tem se pa to ne zgodi. Priporočal je, da naj se cerkev prilagodi duhu časa, kajti tako bode dobila silen vpliv na vse politične in socialne zadeve. Škode pa od civilnega zakona cerkev ne bode nobene imela, ker dobri katoliki se bodo vedno držali cerkvenega zakona. On se nadeja, da cerkev kmalu spozna, da ima pravo in se mu zopet približa. Sploh je iz vsega njegovega govora vel pristno liberalen duh. Zato se tudi ne čudimo, če je obetal pomoč sedanji liberalni vladi, če mu le zagotovi čiste volitve in pa taktno izvršitev cerkvenih reform. Ministerski predsednik je pa zagotavljal, da vlada z reformo zakonskega prava ne misli spodkopavati dogem in poniževati vere. Veljavo žene v zakonu se bode z novo vredbo le povzdignila. Njemu je le do tega, da se zakonsko pravo za vse ogerske državljanke vredi po enakih načelih. Dogme pa prepušča cerkvi. Njegovemu govoru so seveda vsi liberalci z velikim veseljem pritrdili, posebno pa je končno še naglašal narodno jedinstvo ogerske države. S tem je menda še grofu Apponyiju vstregel. Samo čistih volitev ministerski predsednik ni obljubil in najbrž tudi dobro ve, zakaj ne.

Vnanje države.

Blagoslovljenje protestantske cerkve v Madridu. V Madridu se je blagoslovila protestantska cerkev z veliko slovesnostjo. Ta cerkev se je postavila z angleškim denarjem. Papežev nuncij in nadškof madridski sta ugovarjala slovesnemu blagoslovljenju, ker za javne manifestacije na Španjskem ima pravico le katoliška cerkev, ki je priznana za državna cerkev. Več visocih dam je tudi ministerstvu izročilo protest proti temu blagoslovljenju. Liberalno ministerstvo se pa na vse te ugovore ni oziralo, posebno ker je pritiskal tudi angleški poslanik in celó pretil z odločnimi koraki. Liberalna vlada bi najbrž tudi brez tega bila dovolila slovesno blagoslovljenje, ali korak angleškega poslanika jej je le vendar jako prav prišel, ker se sedaj lahko na to sklicuje, da bi sicer se zapela z Anglijo v neprijeten prepir. Častno za Španjsko pač ni, da pusti Angliji, mešati se v njene notranje razmere. Dosedaj so se diplomate k večjemu upali, mešati se v turške notranje zadeve, vsaka druga država bi bila kaj takega z vso odločnostjo zavrnila. S tem, da ni odločno zavrnila angleškega poslanika, se je Španjska postavila na jednako stopinjo s Turčijo. Liberalna vlada jej je s prvim korakom nakopala tako sramoto. Zares lep začetek!

Bolgarija. Poročila iz Sofije opotekajo, da bi se sedaj mislilo na zjedinenje bolgarske cerkve z Rimom. Kolonjska „Volkszeitung“ je torej dobila napačna poročila, ali pa morda knezu ni bilo mogoče vseh vplivnih mož za to zjedinenje pridobiti in se je torej vsa stvar odložila. Misel na zjedi-

njenje Bolgarov s katoliško cerkvijo ni nova. Že pod Turčijo se je delalo na to in nekateri vplivni moške so se že bili pokatoličili. Pa tudi pozneje se je stvar premišljevala. Stambolov je že stvar s političnega stališča premišljeval. Če bi katoliška Francija kaj storila v tem oziru, pa bi najbrž šlo, seveda dokler Francozi zmatrajo za prvo svojo dolžnost le rusko politiko podpirati, je to težavno.

Bolija. Vladni listi se hudejejo na državni svet, ker vladi dela vedne ovire. Priporočajo torej, da bi se odpravil, ker je njegovo delovanje državi v škodo. Seveda to ni lahko. Za to bi se morala premeniti ustava, ker pa ni dovoljeno za časa regentstva, misli li vlada to doseči s kakim državnim prevratom?

Izvirni dopisi.

S Pohorja, 20. decembra. (Naše ljudstvo in Amerika.) Cedašje pogostejše čitamo v časopisih, kako se selijo naši delavci v Ameriko, v to novodobno „obljubljeno deželo“. Kateri morejo z lahka na pot, — posebno zavoljo denarja, — kmalu se dajo pogovoriti od tujih ali domačih agentov in ne zmenet se za vse mogoče slabe posledice, — mahnejo je za njimi. Drugi, ki nimajo dosta drobiža za pot, stiskajo v ta namen in trdo delajo, ali pa iščejo na posodo, ako jim le kdo hoče zaupati. Kateri pa nobenega teh sredstev nimajo, prodajo se agentom, ki vabijo delavce v Brazilijo v južnej Ameriki, kamor pravijo je za delavce prosta vožnja, samo „nekaj let bodo zato zastoj delali“. Tega pa ne pomislijo, koliko časa bode to trpelo, niti kakšno bode delo, koliko nevarnostij jih čaka, verhu tega pa je ondi za Evropejce še nezdrav zrak, da malokteri zlasti pri težkem delu dolgo vstraja. Vsega tega ne pomislijo, temveč slepo se podajo od svojih, katerih navadno nikoli več ne bojo videli.

Kaj je vendar vzrok, da ljudje tako tiščejo od doma? Vzrokov je več, izmed katerih je prvi ta, da ljudje silno hrepenijo po denarju, po bogastvu. Amerikanski „dolarji“ imajo ono velikanško vabljivo moč, katera sega čez široko morje, preko neštevilnih hribov in dolin v marsiktero tiho vas, kjer zidajo nezadovoljni možje in mladeniči z njih pomočjo v oblake svojo srečo. Tega pa ne mislijo, kako negotova je ta sreča, da je že marsikteri iskaje jo, našel mesto nje — zgodnjo svojo smrt. Cedašje redkejši so delavci, ki prišedši v Ameriko dobé kmalu dober zaslužek, temveč po tedne in mesece morajo čakati in se zadovoljevati s ponujenim delom in dosta borno plačo. Kjer pa je zaslužek boljši, pomniti je, da je ondi delo veliko bolj težko in nevarno, p. v rudokopih, kamenolomih itd. Močan delavec se v kratkih letih obrabi in postara ter če je še tako srečen, da pride domu uživati pokoj na stara leta, navadno prihranjene „dolarje“ kmalu lahko porabi, sreča če v prvih letih še ni v nadlogo občini, katera se takih „Amerikancev“ gotovo in po pravici brani. Zdaj pa recimo, da je ta ali oni delavec res tako srečen, da je dobil ugodno delo in dobro plačo, ter si je v nekaj letih prihranil kak stotak, ali morda celo tisočak. Iz skušnje pa lahko rečemo, da omenjeni „dolarji“ pri nas nimajo teka, ker kar priden delavec prihrani, to mu razvajena družina doma v kratkem zapravi. Enako nezadovoljen z malim je tudi mož, in ko pride domov, je prihranjena imo-

vina navadno kmalu pošla ter je on, ki se je toliko pehal, trudil in skrbel, da je polovico zemlje prebrodivši dostikrat za ubogo kovino — denar — stavil v nevarnost svoje življenje, tam, kjer so drugi njegovi tovariši delavci, ki pa doma niso toliko trpeli in prestali. Še slabše je z njim, ker s poželenjem po bogastvu rodil mu se je v srcu črv nezadovoljnosti s svojim stanom, katera slabost se pri vseh takih „Amerikaneih“ opazuje. Če tudi pride domu, — nekteri kmalu, — nima doma nobenega veselja do dela, češ „za tako uboge krajcarje se pač ne mučim čeli dan“. Tam, kjer pa se plačuje po „dolarju“ in še več na dan, tam pa spet mu ni obstanka, ker v težkem delu ne more vstrajati. Resnica toraj je, da poželenje in selitev v Ameriko našim delavcem ne rodi blagostanja in sreče, temuč le nezadovoljnost in nekako senjavo poželenje po bogastvu, katerega pa doseči ne morejo.

Takšna je pri nas sodba o delavcih potujočih v Ameriko, katerim tukaj jako zamerimo njih ravnanje, ker od nas jih — hvala Bogu — ne goni v tujino sila ali revščina, tudi dela in poštenega zaslužka je povsod zadosti. Kmet mora imeti dosti delavcev, katere mora drago plačevati in dobro hraniti, za pridne rokodelce je dela čedalje več povsod, navrh je v naših krajih dosta kamenolomov, toraj dela in zaslužka za ljudi, ki le delati hočejo. Drugače je pač z onimi, ki tukaj sanjajo o bogastvu, nočejo delati, takim je zdravo iti v Ameriko, kjer se vsaj delati nauče.

Posebno letos se jih veliko napravlja na pot, ker mislijo, da ob razstavi v Čikagu bode vožnja dosta cenejša. Ker vemo da njih poželenja po tujini ne odpravimo z nobeno pridigo, voščimo jim srečno pot, pa da bi nobenega ne prignala domu sila ali pa kakšna nesreča!

Zdaj pa še nekaj! Delavci ki so že bili v Ameriki, pa gredo sedaj zopet tje, nagovarjajo seboj mlada dekleta, češ dobra služba jih ondi čaka, brez težkega dela bodo kakor kakšne gospodičine in še več drugih obljub. Ker je posebno za mladi ženski spol v tujini jako nevarno, ne moremo dosta svariiti starišev in sorodnikov takšnih zapeljanih deklet, naj za Božjo voljo jim ne dovolijo na pot. Kaj služba in denar, če pa je gotovo, da ondi zapravijo prej ali slej svojo nedolžnost, v pogubo pahnejo svojo dušo! Takšnega zapeljivca pa vprašajte, ali je še kristjan? In če se še zaveda svoje vere in poslušna glas vesti, vprašajte ga, ali more prevzeti odgovornost za to, da se dekleta ne bi pokvarila na svoji duši. Tako ga odpravite, pa ne dajte v šumečo morje zapeljivega sveta svojih deklet, katerih duše bode bode Bog enkrat od vas terjal. Še doma, pred vašimi očmi je dosta in preveč hudobije pri mladini, kaj še le bi bilo iz nje, če samo pošljete in to tako daleč. Stariši, zapomnite si te besede! Pohorski.

Iz Celovca, dne 14. decembra. (Celovški mestni zastop pa slovenščina.) „Justament nit!“ — mislili so si ultranemški celovski mestni očetje, ter so trdovratno odklanjali vse slovenske vloge, češ, nemški smo, nemški ostanemo, — „stat pro ratione voluntas!“ Da je veljaven še zakon, ki tudi Slovence jamči ravnopravnost, za to se ta gospoda prav nič ni zmenila! Toda: celovski mestni očetje z deželno vlado koroško obračajo, ministri na Dunaju pa obrnejo!

Na priziv vlega „Katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“ razsodilo je vis. c. kr. ministerstvo notranjih zadev dne 9. septembra 1890. leta, št. 17.919, „da je celovski magistrat kot politična oblast prve instance dolžan, slovenske vloge brez ugovora in stvarno reševati.“ Pa vkljub tej jaani določbi savrnili so naši mestni očetje, ki si menda domnevajo, da imajo poseben privilegij, strmoglavit se vsem postavam, katere tudi Slovenceem privoščijo mrvico ravnopravnosti, neko slovensko vlogo „Katoliško-političnega in gospodarskega društva“ z dne 4. decembra 1891. leta, št. 16.761, ter zahtevali kar kategorično, naj se slovenski vlogi dodá nemški prevod (s odlokom št. 18.034 od 5. januarja t. l.).

Odbor „Katoliško-političnega in gospodarskega društva“ je na to odgovoril z odločno vlogo z dne 18. januarja 1892. leta. Ker c. kr. deželna vlada koroška na to s svojim odlokom od 9. februarja 1892. leta, št. 153, ni razsodila niti po volji mestnega zastopa, niti odbora „Katoliško-političnega in gospodarskega društva“, pritožil se je društveni odbor dne 18. februarja t. l. znova pri c. kr. ministerstvu za notranje zadeve. Pritožili so se pa

njih teka mala deca, zánjo bodo v božični noči k Sinu Božjemu molili, zánjo Ga prosili časne in večne sreče.

Zvonovi zvoné, orglje so mogočno zadonele.

Množica vernikov urno pohiti v cerkev, da ne zamudi prelepih božičnih pesmij, s katerimi danes pred polnočnico izurjena grla slove rojstvo Odrešenikovo.

Počasno in zadnji stopajo stari ljudje po ledenem blestečem potu proti cerkvi. Od leta do leta je mrzleje v božični noči, mislijo, in se močneje zavijajo v svoje kožuhe in velike rute. Ti pozdravljajo mesec in zvonik, ki sta še starejša od njih. Gledajo na veselo, v cerkev vrvečo množico ljudij in mislijo, vedno več je ljudij, a vendar vedno bolj samotno je na svetu.

Orglje buče, luči blišče okrog cerkve. Marsikateri zivolasi starček in vela ženica obstaneta zdaj na pokopališču in ob palico se opiraje posetita domovanje tistih, ki so tolikrat z njimi bili na sveti večer, ki pa danes niso več prišli k polnočnici.

Leta so prešla, in zdaj leže znanci tu spodaj v mrzli zemlji in prihranijo si pot iz vasi zórnkaj; pot po snegu čez zmrazlo zemljo. In mesec sveti nad gomilami, tisoč in tisoč belih zvezdic blišči na

gričih in iz zvonika zvoné zvonovi. Mir in pokoj je tu na mirodvoru; tako lepo, tako tiho je tu pri teh, kateri so nekda bili, a so že dokončali boj za bolesti sedanjosti in vprašanja bodočnosti.

V cerkvi pa stari molijo pobožno in udano k Stvarniku in Njega Sinu za srečo ljudij, pristavljajo pa brez bojazni tudi molitev za svojo srečno bližnjo zadnjo uro. Drugim prinaša rojstvo Sinu Božjega upanje na časno boljše življenje, a i njim prinaša upanje na večno boljše življenje.

In ko so potihnoli zvonevi, orglje, molitve, slavospevi, ko so se zopet ljudje razgubili po svojih stanovanjih, ko je tiho postalo po vasi, poslovi se mesec od zvonika ter pluje dalje, dalje v širni svet.

Veselih in srečnih ljudij, bogato z darovi obteženih božičnih dreves in lepih jaslic vidi danes stari mesec mnogo, mnogo, ko na svojem potovanju radovedno pogleduje skozi okna človeških bivališč, a tudi marsikaki turobni prizor, marsikatero tajno solzo, dom neznanega gorja, bēde, lakote, mraza, obupa in smrti vidi na sveti večer.

Vidi pa tudi, da vso človeško revo na sveti večer oblačuje in posvečuje novorojeno božje Dete na — slami!

tudi mestni očetje, — ki se s prejšnjimi blamažami v tej zadevi še niso zadovoljili, — in sicer ob enem pri c. kr. ministerstvu za notranje zadeve in pri najvišjem državnem sodišču.

Da je taka dvojna tožba nesmiselna, tega mestni očetje niso spoznali, vkljub temu, da sedi mej njimi več odvetnikov. In res, pozabili so na obeh straneh. Vsa njih pravoslovna modrost, s katero je znani „kronurist“ celovškega mestnega odbora, dr. pl. Hibler, hotel s sveta spraviti osodepolni § 19. drž. osn. postav, pustila jih je na cedilu. Najvišje drž. sodišče je pritožbo zavrnilo že maja meseca, ker je bil priziv že formalno čisto nepravilno sestavljen.

Vis. c. kr. ministerstvo notranjih zadev je razsodilo v tej zadevi dne 3. novembra t. l. Odlok, — nemški, — ki se je v tej zadevi dostavil slavnemu odboru „Katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“ se glasi v slovenskem prevodu:

„Štev. 16.797.

Slavnemu načelnikstvu „Katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“!

Visoko c. kr. ministerstvo notranjih zadev je z odlokom od dne 3. novembra t. l., št. 10.402, na priziv „Katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“ razveljavilo oni del razsodbe vis. c. kr. deželne vlade od 9. februarja t. l., št. 153/pr., zoper kateri se je bilo pritožilo, ter naročilo deželni vladi, naj učini, da mestni magistrat celovski reši vlogo omenjenega društva od 4. decembra 1891 v slovenskem jeziku, ker je slovenščina na Koroškem sploh in posebej v stolnem mestu Celovcu v deželi navaden jezik in ker ima omenjeno društvo z ozirom na člen XIX. drž. osnovnih postav o splošnih državljanskih pravicah pravico, zahtevati od političnega urada prve instance rešitev svojih vlog v tem jeziku.

To se daje slavnemu društvenemu načelnikstvu vled odloka vis. c. kr. deželne vlade od 7. t. m., št. 1731/praes., na znanje, s pripomoju, da sledi slovenska rešitev omenjene vloge.

Magistrat Celovec, dne 9. decembra 1892.

Župan: Dr. Posch l. r.

Ob enem s tem odlokom dostavil se je mestnemu županu drug odlok, da je prekoračil mestni zastop svoj delokrog, ko se je vmešaval v poslovanje mestnega magistrata kot politične oblasti prve stopinje!! Dobili so tako mestni očetje dvojno lekciijo, ker ne poznajo ali ne marajo poznati postavnih določb. Dobro jim teknila!

Da je nastal zbog sopetnega sijajnega poraza mestnega zastopa celovškega divji krik in vik po vsem nemško-liberalnem taboru, je umerno! Vsi listi jadicujejo znova o „zatiranju“ borega „nemštva“, ki se je tako hudo brenilo s tem, da je zmagala povsem pravična slovenska stvar!

Vrlemu odboru slavnega „Katoliško-političnega in gospodarskega društva“ našega od srca čestitamo nad novim uspehom narodne odločnosti ter kličemo: „Vstajno naprej.“ — „per aspera ad astra!“

-rj-

Iz Pulja (Istra), 15. decembra. († Veleč. g. Jakob Ravnikar.) Danes smo materi zemlji izročili zopet jeden steber naše tužne Istre. Zakopali smo namreč veleč. g. Jakoba Ravnikarja, župnika v Sišanu pri Pulju.

Ranji gosp. župnik porodil se je na Vačah na Kranjskem 13. julija 1841. Gimnazijske študije je s dobrim uspehom izvršil na ljubljanski gimnaziji, ter zaradi tadašnjih žalostnih razmer, ko je morale mnogo naših izvrstnih rojakov iskati v družih deželah svoj kruh, vstopil l. 1863 v goriško semenišče kot bogoslovec poreško-puljske škofije. Leta 1867 3. febr. je bil posvečen v mašnika. Že kot bogoslovec je bil navdušen za vse dobro in lepo, posebno je ljubil svoj narod, a da bi mogel uspešno delovati tudi v Istri, naučil se je prav korenito hrvaški in italijanski jezik, pa govoril tudi prav dobro latinsko in francosko.

Po dovršitvi študijah poslal ga je škof za kapelana k sv. Lavrenciju pasenatiškemu, kjer je pa le malo časa deloval, kajti škof se je prepričal o njegovi izvrstni delavnosti, zato ga je čez osem mesecev nastavljal v Pulju za kerkarja in hrvaškega pridigarja. Tu je delal s vso gorečnostjo 4 leta. Pridobil si je popolno spoštovanje ne samo pri

Hrvatih, ampak tudi pri Italijanih. Ljubili in spoštovali so ga visoki in nizki.

Iz Pulja je bil premeščen kot župni upravitelj v Sišan, kjer je potrjen župnikom delal do svoje smrti. Bil je pravi dušni pastir svojim župljanom. Dasi je župnija skoraj povsem italijanska in ima le malo Hrvatov, vendar si je znal s svojim modrim postopanjem in s pravo ljubeznijo pridobiti vseh župljanov spoštovanje in odkritosrčno ljubezen. Pri svojih sosedih in duhovnih sobratih je užival največjo udanost. In kdo bi ne bil ljubil pokojnika? Kako je bil vesel med veselimi, in vselej je tudi rad kako „kranjsko“ zakrožil. Kako se je veselil, da ga je kdo sobratov obiskal in vse skrbi, je sam večkrat rekel, naj gredo v cerkev, mi se hočemo veseliti. In skrbi! o koliko jih je imel? Delal je duševno, rekel bi, kakor bučela. Skrbel je za duševno in materialno blagostanje svojih ovčic. Večkrat mi je sam pravil: Za menoj ne bodo moji nič dobili, ker nič nimam; vse, kar zaslužim, tako gre, da sam ne vem kam. In te besede so bile resnične, ker na dan pokopa se je našla velika knjiga, v kateri je bilo napisano, koliko dobrega je storil on svojim župljanom in drugim revežem.

Pred 3 leti se je ponesrečil, padel je po stopnicah in tako nesrečno se ranil na roko, da je polno krvi izgubil. Sam si ni mogel pomagati in našli so ga, ko je že dve uri krvavel. Stanoval je namreč zmiraj sam v župniji. Takrat je skoraj dva meseca ležal v postelji. In od tistega časa tudi ni bil več zdrav. Preje tako vesel, postal je otožen. Najrajši je bil sam. Malokdaj je došel v društvo in še takrat je vselej tožil, da za njega ni več ta svet. K tej otožnosti pa so se pridružile še druge neprilike. Osobito so ga začeli grdo napadati Italijani zaradi politike, ker je bil vedno za svoj narod unet in ni hotel nikdar hoditi z italijansko stranko. Pridružila se je raznim boleznim še zlatenica in naposled vođenica, katera ga je spravila v prerani grob. Letos meseca julija se mu je že poznala bolezen, prigovarjal sem mu, naj gre na Kranjsko v Kamnik, a on mi je pokazal pokopališče ter odločno rekel: „Jaz želim prihoda Gospodovega čakati tukaj med svojimi ovčicami: za mene ni več ta svet.“ — Vsejedno smo še upali, da se ozdravi, ali Bog ga je poklical na plačilo in upamo, da ga že živi.

Udanost, ljubezen in spoštovanje, katero je užival, se je pokazala na dan pogreba, katerega se niso udeležili le vsi župljani, ampak tudi prav mnogo gospode iz Pulja. Spreved je vodil ob asistenci 4 gospodov duhovnikov (mnogi so došli drugi dan, ker niso vedeli za njegovo smrt) preč. gosp. prošt magr. Cleva iz Pulja. Mnogo solz je bilo prelitih, ko smo izročili zemlji njegovo truplo. Žalostni smo se razšli od tako dobrega prijatelja, želeč njegovemu telesu večni mir in pokoj, a njegovi duši raj nebeški.

Liga + 71.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 22. decembra.

(Cesarjev dar.) Presvetli cesar je daroval za pogo-relec v Lupinici v litijskem okraju iz svoje blagajne 200 gld.

(Dramatično društvo) je imelo 17. decembra izreden občni zbor, v katerem sta bila na novo izvoljena v odbor gg. Ivan Šubie in dr. Supan. Blagajnik društvu je izvoljen dr. Supan. Na predlog dr. Vošnjaka odbor razpiše nagradi po 200 in 100 gld. za dobro izvirno dramo, oziroma veselo-igro. — Če je kaj potrebno, je „Dramat. društvu“ potrebno domačih poštenih izvirnih iger.

(Slovensko gledališče.) Tudi včeraj so dr. Ipavca „Teharski plemiči“ privabili toliko občinstva, da so bili vsi prostori razprodani. Predstava se je vršila prav gladko, občinstvo je bilo zelo radodarno s zasluţeno pohvalo. — Po novem letu priredi se iz Stajerske poseben vlak v Ljubljano, ki pripelje stajerske rojake v gledališče, da vidijo svojega rojaka-skladatelja najnovejšo krasno delo.

(Osebnost.) Advokatski kandidat g. Maks Pire je bil 20. decembra na graškem vseučilišču promoviran doktorjem prava.

(Iz Blek) se nam piše: Radi prebiramo vaše novice iz različnih krajev, pa verjemite, da so nam one z domačega kraja še najljubše. Tako v nekaj notranji pomor so nam, češ, tudi drugi ljudje bodo vedeli za nas, da živimo in delamo. Zato Vam poročam, da je bil pri nas v nedeljo, 18. t. m. prvi občni zbor kmetijske podružnice. Pričujočih je bilo

do 30 udov, ki so uganili marsikatero pošteno in koristno. Pa kaj bom to pravil, želim le, da bi kmetijska družba kakor do zdaj, tudi zanprej se zanimala za našo podružnico-začetnico. Tej pa daj Bog rast in blagoslov! Po končanem zborovanju se je pri kupici vina napivalo gosp. Ševanju kot predsedniku, ki res zaradi svojega požrtvovalnega delovanja za družbine namene zasluţi častno pohvalo. Moţje, pristopite k tej družbi! — Ravno tako koristna, kakor kmetijska družba, bi bila pa pri nas tudi kmetijska posojilnica. Toda želeli bi bilo, da bi se tega polotili le moţje, ki imajo pravo, ljubezni polno srce za ubogega, nesrečnega kmeta, brata. — Dolenjskega železnega konja se zelo bojimo, „pa pri nas je korajza“. — Pa vem, da ste zelo radovedni za naše politično življenje, toda o tem Vam bom raje na tihem kedaj kaj povedal, za javnost ni še prišla prava ura. Le to Vam očitam, da si zbira slav. voditeljstvo katol. političnega društva preveč samo složne, lepe kraje za javne shode. To pa zato tudi Vam, g. vrednik, ker ste tudi Vi pri voditeljstvu. Glejte torej, da se poboljšate!

(Novi katoliški list na Primorskem.) S hrvaškega Primorja se nam piše 19. t. m.: Z veliko radostjo pričakujemo novi katoliško-slovenski list, kateri bode po prizadevanju Vaših vrlih primorskih bratov kmalu zagledal beli dan. A še bolj bi se radovali, ko bi naši moţje počeli izdajati v našem jeziku list versko-narodnega duha. Sicer je izhajal nekaj časa hrvaški list „Gvarnero“ na Šušaku, pa v jeseni je zaspal. Vzrok je bil ta: Vrednik lista je bil pozvan na dvoboj. Ker ga pa ni hotel sprejeti, so se gospodje, imajoči prvo besedo pri listu, čutili vsled tega razžaljeni ter odstopili od lista, in tako je moral list izdahniti. Žalujemo po listu ne, zakaj že ta faktum nam dovolj priča, kakšnega duha je bil. Treba nam zdaj drugega krščanskega lista za naše Primorce in posebno še za hrvaške Rečane, da ne bi čitali samo laških malovrednih listov. Imamo sicer tri liste v našem mestu, ali so laški, namreč: „Bilancia“, „Varietè“ in „Voce del popolo“, a noben ne velja nič. Prvi je uraden, zato piše v duhu višjih, nam neprijaznih glav. Pri drugem in tretjem listu so pa kruhoborci. Kdor jim več plača, v tega duhu pišejo. Danes pišejo krščanski, jutri framasonski, danes nebeški, jutri peklenški. Ta lista ne bosta nikdar značajna in tako tudi njuni čitatelji ne. Krvavo nam je torej potreben pravi katoliški list, pisan v mili naši materinščini. Hrvatska ima svoje liste, Istria ima svoj list, a naše Primorje z granico nobenega! Sramota za nas! Mi izobraţenci smo krivi, da se naše dobro primorsko ljudstvo odtuja po tujih ničvrednih listih, veri in narodni zavednosti. Ko bi mu mi dajali dobrega berila v njegovem jeziku, ne bi potem segalo po laških listih, in rešili bi ga dvojne velike nevarnosti. Tuţno je slišati, kako naše ljudstvo meša laščino mej svoj jezik, ker le laško čita. In od tod, ker govori naše ljudstvo mešan jezik, zaključavajo iredentovci, da tukajšnji Hrvati govoré laško, da je tedaj Reka laška, istotako, da je tudi vsa okolica italijanska. Kdor je tedaj dobre volje in vnet za svoj narod, vnet za njegovo sveto vero in narodnost, naj dela na to, da čim preje dobimo kat. hrvaški list. Zmoţnosti nam ne manjka, časa je dovolj, tudi gmotne zapreke ni; treba je resne volje in list bode kmalu tukaj. — Ljudstvo bode rado po njem seglo in trud naš bode tisočerno poplačan s sadom, katerega bode prinašal prepotrebni list. V to pomoz! Bog!

(Občni zbor ljubljanske čitalnice) bode v ponedeljek dne 26. decembra t. l. ob 11. uri dopoldne v društvenih prostorih. Dnevni red: 1. Nagovor predsednikov. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Poročilo revizorjev. 5. Volitev dveh revizorjev za prihodnje leto. 6. Volitev predsednika in 10 odbornikov (§ 10. dr. pravil). 7. Posameznosti. K mnogobrojni udeleţbi vabi najprijaznejše odbor.

(Zagrebski tiskarji) še vedno stavkujejo. Prošli teden jih je toliko prišlo v tiskarne, da se morejo opravljati najpotrebnejša dela. Zadnjo soboto so imeli shod in tam so sklenili, da vstavijo novo tiskarno. Shod je bil precej buren. Srečujoči stavkarji so svoje druge, ki so že delo pričeli, napadali in na več krajih bili. Stavki tedaj še ni konca! Gospodarji tiskaren pa tudi še niso pri volji vstopiti delavcem.

(Pe Ahlwardtovi pravdi.) „Denj“-u poroča iz Berlina, da zadnjega naročila v Löwejevi puškarni nemška država ni sprejela; hočejo tudi mnogo ostre,

pati pri puškah in nove garancije se zahtevajo od Löwejeve tovarne; sicer ne bodo več naročali v njej. (Znamenja cerkvenih sveč.) V sporazumljenju s finančnim ministerstvom se je izdala na Ruskem veleznamenita določba, ki natanko določuje, kakšne morajo biti — cerkvene sveče. Pravi namreč, da mora biti dolžina cerkvene sveče najmanj šestkrat tolika, kot je obseg njen; izvzete so le tiste sveče, ki se že po svoji obliki nikdar ne rabijo za domačo rabo. Tudi stenju je določena kakovost. Dasi je ta določba precej čudna, vendar je v tem oziru znamenita, ker skuša na vsak način cerkvene sveče ločiti od tistih, ki se rabijo za posvetne namene.

(Kanonik Josip Jeraj †.) Pogreb č. g. kanonika Josipa Jeraja, župnika v Žaleu, je bil vkljub neugodnemu advetnemu času jako slovesen. Dne 20. dec. se je zbralo ob 10. uri do 40 p. n. gg. svetnih in redovnih duhovnikov iz raznih krajev lavantinske vladikovine izkazat zadnjo čast svojemu sobratu. Sprevod, katerega so se udeležili občinski zastop, učitelji, šolska mladina korporativno, je vodil preč. gosp. Ogradi, opat celjski, kateri je imel tudi prelepi pogrebni govor. Slovesno črno sv. mašo je pel preč. gosp. Karol Hribovšek, stolni kapitulat. — Blagi pokojnik je bil rojen 27. febr. 1827, v mašniku posvečen l. 1852. Kot kapelan je služboval pri Sv. Jurju, v Šmarju in v Celju. Leta 1866 je postal knezoškofijski dvorni kapelan in tajnik. Leta 1869 je dobil žalsko župnijo, kjer je skozi 23 let neumorno deloval, tako da si je zagotovil pri svojih župljanih, kakor tudi v zgodovini lavantinske vladikovine trajen spomin. N. v m. p.!

(Nesreča.) Gosp. Juliju Kleinu, steklarju na Marijinem trgu, ponesrečil se je včeraj ob 4. uri njegov mladi konj, ki je stal vprežen pred hišo. Skočil je na drugega konja, ki je peljal memo, pa pri tem padel in kolo mu je šlo čez nogo ter mu jo strlo. Oddali so ga k živinozdravniku.

(Trgovska in obrtniška zbornica) ima v petek dne 23. t. m., ob dveh popoldne, v mestni dvorani sejo. Na dnevnem redu je: 1. Zapisnik zadnje seje. 2. Načrt zakona o osebnem davku. 3. Zbornični proračun za leto 1893. 4. Peticija, da se odpravi dolžnost, zaznamovati sladkor, kateri se uporablja pri delanju vina. 5. Varstvo naših znamk v Veliki Britaniji. 6. Preložitev živinskih semnov v Postojni. 7. Podelitev jubilejskih ustanov. 8. Podelitev ustanov učencem in učenkam obrtnih strokovnih šol.

(Č. kr. deželni šolski nadzornik) gosp. dr. K. Jarc je pretekle dni nadzoroval mariborsko č. kr. učiteljsko pripravnišnico in zasebno pripravnišnico za učitelje č. šolskih sestr.

(Čitalnica v Rajhenburgu) ima 26. t. m. svoj občni zbor z nastopnim vspešnim: 1. Nagovor predsednika; 2. poročilo tajnikovo in blagajnikovo; 3. volitev odbora za 1893; 4. prosta zabava.

(Duhovniške spremembe v lavantinski škofiji.) Provizorjem izpražujene župnije v Žaleu je imenovan ondodni č. g. kapelan, Adam Grušovnik. — Č. g. Martin Medved, subsidiarij v Žaleu, je imenovan kapelanom ravno tam. — Č. g. Fran Bračun, provizor pri St. Lovrencu, gre za kapelana k St. Iju. — Razpisani ste župniji Zaleč in Stoperšce do 1. oziroma 12. februarja 1893.

Telegrami.

Budimpešta, 21. decembra. Pri dopolnilni volitvi v šestem volilskem okraju je

jednoglasno v državni zbor izvoljen grof Julij Andrássy.

Budimpešta, 22. decembra. 20. t. m. so štirje za kolero zboleli, dva pa umrla.

Pariz, 21. decembra. Pri izrednem zboru družbe sneškega prekopa je bil senator Guichard namesto Lessepsa voljen predsednikom.

Pariz, 21. decembra. Danes so povabljeni k preiskovalnemu sodniku poslanci in senatorji, katere sta izročili zbornici. Preiskovalni sodnik bode najbrž dal nekatere kar zapreti. Ko so odpečatili Reinachove papirje, našli so petnajst pisem od poslancev, kateri so zahtevali posojil.

Pariz, 22. decembra. Kakor se govori, začne se sodnijska preiskava proti boulangistu Naquetu.

Pariz, 22. decembra. Gobletova „Petite republique“ navaja dekret predsednika Grevyja, po katerem je tajni zaklad znašal 120.000 frankov 1887. leta, ko je Rouvier prevzel vlado.

Pittsburg, 22. decembra. Od delavcev, ki se neso pridružili delavskim društvom, so zopet trije umrli. Govori se, da je od 4000 delavcev, ki se ne udeležujejo strajka, jih 2000 zbolelo, 32 že umrlo in to vsled zastrupljenja. Odredilo se je, da se mrlič zdravniški pregledajo.

Washington, 21. decembra. Skupni kongresni komitet je volil pododbor iz poslancev in senatorjev, da izdela predlogo, s katero se bode prepovedalo priseljevanje.

Listnica vredništva:

Gosp. dopisniku iz Lj.: Dopisi brez podpisanega imena dopisnikovega se ne vsprejemajo.

20. decembra. Ivana Vidmar, posestnikova žena, 33 let, Karolinska zemlja 4. letika.

V bolnišnici:

19. decembra. Uršula Jamnik, gostija, 70 let, pneumonija.

Tu je l.

20. decembra.

Pri **Maliču**: Neuberger in Mokry, trgovca, z Dunaja. — Pamer, trgovec, iz Trsta. — Westen iz Maribora.

Pfeffel s hčerjo iz Trilja. — Zellinger iz Bele Peči. — Witte, zasebnik, iz Javornika.

Pri **Slonu**: dr. Lihotsky, zdravnik, s soprogo; Schreiber z redhino; Milek, Brodi, Brunner, trgovci, z Dunaja. — Tausig, trgovec, iz Linca. — Masarati, trgovec, iz Trsta. — Chambor, potovalec, iz Cognac-a. — Fendri, inženir, iz Trsta. — dr. Hinterlechner, vladni tajnik, iz Črnomlja. — pl. Zallinger, odvetnik, iz Schödinga. — Beutler pl. Holdenstern, stotnik konjice, z redhino, s Sela. — Ella in Pavla Schiffer iz Vel. Lašič.

Pri **Jutnem kolodvoru**: Petek z otroci iz Trbovelj. — Golavšek, trgovec z lesom, iz Gorice.

Pri **Virantju**: Pečnik, posestnik, iz Turjaka. — Merhar, posestnik, iz Dolenje vasi. — Hočevar, posestnik, iz Rašice.

Vremensko sporočilo.

Dne	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrina na 24 ur
opazovanja	urazmera v min	temperatura po Celsiusu			
7. u. jut.	738 3	-1.8	sl. svzh.	oblačno	
21. u. pop.	736 8	2.0	brezv.	jasno	9.00
9. u. sveč.	736 4	-3.6		megla	
Srednja temperatura -1.0°, za 1.0° nad normalom					

Katoliškemu podpornemu društvu v Celju za vzdrževanje dekliške šole šolskih sester

so nadalje darovali, oziroma letnino plačali p. n. 35 gg. udje:

Premisljivi knez in škof Mihael 35.—; Družba sv. Cirila in Metoda 100.—; Voh Jurij, nadžupnik in dekan v Kopljah 8.77; Marot Liza, zasebnica, 2.—; Černenšek Franc, kapelan v Vidmu, 2.—; Kovic Marj., posest., 2.—; Šlošički Alojzija, hišinja, 2.—; Lendovšek Mihael, župnik v Makolah, 2.—; Fuchs Fr., dimnikar, 2.—; Reich Ant., č. kr. uradnik, 2.—; Kremer Jan., župnik na Strazah, 10.—; neimenovan na Dravskem polju 5.—; Gajšek Karol, dekan in župnik v Doberni, 9.—; Filipič Ljud., odvetnik v Celju, 10.90; Mere Jak., kapelan v St. Iju, 2.—; Hrastelj Fr., župnik v Ribnici, 5.—; Višnar Franc, kapelan v Solčavi, 2.—; Lekie Franc, kapelan v Vojniku, 2.—; Veternek Ant., kapelan v Trbovljah, 5.—; Stupica Marija, hišinja v Celju, 2.—; Kralj Neža, posestnica v Trbovljah, 10.—; Elsbacher Andr., trgovec v Laškem Trgu, 2.—; Rotnik Blaž, duhovnik v pok., 3.—; Vrečko Matevž, župnik na Ponikvi, 10.—; Marzidolski Jak., č. in kr. vojni kapelan, 5.—; Jeriha Mat. in Simon Zupan 2.—; Presern Greg., župnik v Podgorju, 2.—; Planinšek Jak., duhovnik v pok., 2.—; dr. Mlakar Iv., profesor v Mariboru, 10.—; dr. Pajek Jož., č. kr. profesor v Mariboru, 5.—; Majcen Jožef, dvorni kapelan, 5.60; dr. Sernee Jož., odvetnik v Celju, 10.—; dr. Dežko Ivan, odvetnik v Celju, 5.—; Ditič Jurij, č. kr. notar v Celju, 5.—; dr. Vrečko Jož., odvetnik v Celju, 5.—; Glinšek Matevž, župan, 2.—; Zadušak Marija, hišinja 2.—; dr. Babnik Frid., odvetnik v Celju, 5.—; Baš Lovro, č. kr. notar v Celju, 2.—; Kmecl Matevž, krojač, 2.—; Majer Fr., odvetniški konicijent v Celju, 2.—; Brinovec Liza, hišna posestnica, 2.—; Vošnjak Mih., državni poslanec, 10.—; Lončar Franc, tajnik posojilnice, 2.—; Zupane Jan., posestnik v Gaberjih, 2.—; Majdič Peter, posestnik paromlina, 25.—; Presern Iv., župnik v Koprivnici, 3.—; Lipovšek Jožef, posestnik v Medlogu, 2.—; Par Valentin, župnik v Gotovljah, 2.65; Šah Karol, posestnik v Lisoah, 2.—; Mihael in Marija Gobeč iz Babnega 3.50; Goligrane Ferd., zidarski mojster, 3.83; več skupaj 25.96.

Bog obilno povrni vsem!

P. n.

Predno se popolnoma preskrbite z božičnimi darili, prosim uljudno, oglejte si še našo

božično razstavo

v Ljubljani, Šelenburgove ulice 4, 2. dvorišče.

Z velespoštovanjem

za kočevsko domačo obrtnijo: F. Stampfel.

N. S. Od januarja 1893 bode prodajalnica na voglu glasbene dvorane na Kongresnem trgu.

Dunajska borza.

Dne 22. decembra.

Papirna renta 5%, 16% davka	97 gld 70 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	97 35
Zlata renta 4%, davka prosta	116 —
Papirna renta 5%, davka prosta	100 45
Akcijske avstro-ogerske banke, 600 gld.	980 —
Kreditne akcije, 160 gld.	312 —
London, 10 funtov strl.	120 20
Napoleonador (30 fr.)	9 57 1/2
Cesarski cekini	5 68
Nemških mark 100	59 05

Dne 21. decembra.

Ogerska zlata renta 4%	114 gld 05 kr.
Ogerska papirna renta 5%	100 50
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	141 25
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	154 75
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	187 50
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	96 50
Zastavna pisma	100 50
Kreditne srečke, 100 gld.	193 50
St. Genois srečke, 40 gld.	67 50

Ljubljanske srečke, 20 gld.	25 gld. 25 kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	17 90
Rudolfove srečke, 10 gld.	34 25
Salmove srečke, 40 gld.	86 —
Windischgrazove srečke, 20 gld.	60 —
Akcijske anglo-avstrijske banke, 200 gld.	148 75
Akcijske Ferdinandove osv. lelez. 1000 gl. st. v. 2795	— —
Akcijske južne železnice, 200 gld. st.	90 50
Papirni rubelj	1 19
Laških lir 100	— —

List „Mercur“.

Zanesljiva informacija o stalno obrestnih in dividendnih papirjih, važnih dogodkih na gospodarskem in finančnem polju, odločilnih pojavih na dunajski borzi. Světi pismeni in ustni brezplačno. Celotna naročnina s portno pošiljatelj vred gld. 2.60.

Menjarnična delniška družba

„MERCUR“

Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Žrebanje dne 2. januarja.

Dunajske komunalne promese
a gld. 3¹/₂ in 50 kr. kolek.
Glavni dobiček 200.000 gld. avstr. velj.
Kreditne promese
a gld. 4¹/₂in 50 kr. kolek.
Glavni dobiček 150.000 gld. av. v.
Obe vkupe le 8¹/₂ goldinarja.